

Hele er gaaet ind paa at opfatte Sagen, idet det nemlig har taget Udkastet i dets væsentlige Grundtræf, saaledes som det er forelagt. Der er ikke den mindste Uoverensstemmelse mellem Regjeringen og Udvalget med Hensyn til den til Grund for Forslaget liggende ledende Tanke, og det har altsaa, som sagt, været mig meget let her at være imødekommende, ligesom det glæder mig overordentlig, at jeg har kunnet være det. — Med Hensyn til de af Udvalget stillede Endringsforslag maa jeg erkjende, at flere af dem ere ligefremme Forbedringer. Dette gjælder navnlig om Forslaget under Nr. 2 til § 1, hvorved det gjøres tydeligt, at Vedkommende ikke skal have nogen Ret til at forlange Agtelsesoprejsning, ligesom ogsaa flere af de andre Forslag ganske vist ere af en saadan Bestaafenhed, at jeg meget vel kan slutte mig til dem. Der er imidlertid, som det erede Udvalg og Thinget vil have lagt Mærke til, et Par Punkter, hvori jeg ikke ganske kan tilegne mig Udvalgets Opfattelse, nemlig dem, der have foranlediget mig til at stille mine Endringsforslag under Nr. 1 og 3, og jeg skal, idet jeg forøvrigt ganske kan slutte mig til Udvalget, kun berøre disse Differentspunkter. Jeg maa begynde med at gøre opmærksom paa, hvad strag fremtræder i mit Underendringsforslag under Nr. 1, at jeg har en afgjort Betænkelighed ved at gaae ind paa i denne Lov at tage Bestemmelse om Ophævelse af de hidtidige Virkninger, som Fristubelse for videre Tiltale i visse Henseender har havt. Den erede Ordfører har ganske rigtigt bemærket, at disse Virkninger ikke vare hjemlede ved Lovgivning, men kun ved Praxis, medens han dog tillige har gjort opmærksom paa, hvad ogsaa fremgaaer af Betænkningen, at denne Praxis har faaet Lovgivningens Medhold, idet den paaberaabte Forordning af 1845, der angaaer Handel med Klude og Glasstaar paa Landet, stiller den Betingelse, at den, som har været tiltalt for en i den offentlige Mening vanærende Handling og ikke er fuldstændigt frifunden, ikke skal kunne faae Tilladelse til at drive en saadan Næringsvei. Jeg troer, at man, naar der saaledes eksisterer ligefremme Lovbud i denne Henseende, maa være meget varsom med at træffe en Bestemmelse som den af Udvalget

her foreslaaede med Hensyn til de for videre Tiltale frifundne Personer. Jeg har derhos ikke noget Dieblit været i Tvivl om, at man aldeles ikke kom ind paa Grundlovsgebetet ved at give en Bestemmelse som den, der indeholdes i Regjeringsudkastet, og jeg har heller ikke nogen Betænkelighed ved at beholde, hvad Udvalget har foreslaaet med Hensyn til den Indfyldelse, en Domsælbelse skal have paa unge Mennesker; men naar vi have et Lovbud, som ligefrem stempler den, der er frifunden for videre Tiltale, som en Mand, der ikke kan faae Alt, hvad der ellers knyttes til Begrebet en uberhygtet Mand, og naar vi i Grundloven have det Udtryk „uberhygtet“, til hvis Fortolkning der i Valgloven ganske vist er givet et væsentligt Moment, saa troer jeg, at man stærkere maa fastholde den Betragtning, for hvilken Udvalget ogsaa i sin Betænkning har vist, at det ikke har været blind, nemlig at man maa overlade Fortolkningen af Begrebet „uberhygtet“ til den til enhver Tid gjældende almindelige Opfattelse. Jeg sigter herved til, hvad Udvalget udtaler i Betænkningen i Tillæg B. Sp. 24—25, og jeg tør maaffee tillade mig at oplæse det Punktum, hvortil jeg sigter. Det hedder deri: „Det synes os nemlig klart, at idet Grundloven kun fordrer, at Vedkommende skal være en „uberhygtet“ Mand, har den overladt den nærmere Bestemmelse af dette Begreb til den til enhver Tid i den fornuftige offentlige Mening og i Lovgivningen herskende Opfattelse, og den her tilsigtede Agtelsesoprejsning gaaer jo og alene ud paa at give Statens Anerkjendelse af den — som det forudsættes — i den offentlige Mening indgaaede Betragtning af den Paagjældende som ikke længere berhygtet eller med andre Ord som nu uberhygtet.“ Jeg er imidlertid ikke istand til at tiltræde den Anskuelse, at man kan forudsætte, at Folk, der have været under Tiltale for en i den offentlige Mening vanærende Handling, og som kun ere blevne frifundne for videre Tiltale, efter den almindelige Opfattelse kunne siges at være uberhygtede. Jeg indrømmer selvfølgelig, at der kan gives Undtagelser, men jeg troer ikke at sige for Meget, naar jeg udtaler, at det langt overveiende Procentantal af dem, der have været i dette Tilfælde, ganske vist fremdeles